

Mire való a Biblia?

2Tim 3:14-17

Két nagy fejezetre osztottam el a mai mondanivalót a felolvasott igeszakasz alapján:

- először azt szeretném elmondani, amit *nekünk kell tennünk az Igével*
- azután pedig azt, amit az *Ige tesz velünk*.

I.

(14-15.v.)

Pál apostol levelének ebben a harmadik részében Timóteusról úgy beszél, mint aki határozottan kitartott az evangélium mellett egy olyan korban és olyan környezetben, ahol ez nagyon nehéz volt. Ez az alapszituáció. A 13.v.-ben azt írja Pál a gonosz emberekről és ámitókról, hogy *"még tovább mentek a rosszban ..."* - Timóteusnak ezzel szemben pedig azt mondja, rögtön a 14.v. elején: *„Te azonban maradj meg ...”* Ők tovább mennek, de te maradj! Mert nem mindig az a jó, ha az ember előreszalad, ha mindenkit elhagy és megelőz. Mert könnyen megelőzheti a Szentírást is, meg a Szentlelket is. Nemcsak lemaradni lehet Isten mögött, de elébe is lehet vágni: amikor az *én* fontosabb lesz, mint *Ő*. És ez minden bűn gyökere: hogy Isten elé került valami az életemben. Vagy én magam kerültem az Isten elé, mert többet áldozok magamra az időmből, az erőmből, a javaimból, mint amennyit Isten oltárára teszek. Ez a bálványozás, testvérek, amikor valami vagy valaki Isten elé kerül. *„Előre megy ... a rosszban”*.

Timóteusnak pedig azt üzeni az apostol: van, amiben menni kell a cél felé rendületlenül - de van, amiben meg kell maradni. Amitől egy centiméternyit sem szabad eltávolodni. És ez az Ige, a Biblia.

„Maradj meg abban ...” - ez a „megmaradás” úgy érzem az „érintés” ellentéte. Olyasformán van ez, mint amikor fiatal koromban fogtam a fényképezőgépet, és mentem az erdőbe madarakat meg őzeket fényképezni. Végigcsörtettem az erdőn, benéztem minden bokor alá, de sehol nem találtam semmilyen állatot. Mert azok elrejtőztek előlem. De amikor leültem egy fa tövébe, felmásztam egy magaslesre, és vártam, megmaradtam mellette csöndben, akkor előjöttek. - A Bibliában sem lehet végigcsörtetve, gyorsan vagy csak alkalmanként átfutva rajta megtalálni és meghallani az Isten halk és szelíd szavát. Csönd kell ahhoz, és mellette maradás és benne maradás kell ahhoz, hogy megnyíljon előttünk. Várni kell, hogy Isten Szentlelke megelevenítse az Igét. Ahogyan megelevenedett az erdő, amikor benne maradtam és csöndben vártam arra, hogy előjőjön mindaz, ami rejtve van benne.

„Maradj meg abban ...” - egyszerre mutatja meg ez, hogy hogyan kell közelíteni az Igéhez, és azt is, hogy hogyan kell eltávolozni onnan. Maradj meg abban - akkor is, amikor becsuktad a Bibliát, amikor éppen nem olvasod, és indulsz ki a szobából, az imaházból a munkahelyre, a családba, az iskolába. Hadd látszódjon, hogy amikor nincs a kezünkben az Ige, mi akkor is az Ige, az Isten kezében vagyunk. *Maradj meg abban* - az Úr Jézus mondja másutt: *„Ha megmaradtok énbenem, és beszédeim megmaradnak bennetek, akkor akármit kértek is, megadatik néktek”* (Jn 15:7). De ennek a feltétele a mellette maradás, a benne maradás.

Az apostol két indokot hoz fel, amikor arra inti Timóteust, hogy maradjon meg abban az igazságban, amit tanult. Az egyik az, hogy ismeri a tanítást. Azt olvastuk róla, hogy gyermekkorától kezdve tanulmányozta az Ószövetségi iratokat és hitte is azokat. A másik pedig, hogy *ismeri a tanítót*, akitől mindezt tanulta. És a tanítást a *tanító hitelesítette*. Mert a tanító tanítása is, meg az élete is összhangban állt a Kijelentéssel, amit gyermekora óta ismert. Timóteusnak tehát abban kellett megmaradnia, amit tanult az Írásokból, és amit tanult Páltól. - Mindkettő érvényes ma is. Meg kell maradnunk az Ige mellett, és a hiteles tanítók mellett. Sőt, nekünk magunknak is ilyen hiteles tanítókká kell lennünk, akiket az Ige igazol és akik az Igét igazolják az életükkel, hogy építeni tudjuk egymást a gyülekezetben, és mutatni tudjuk az üdvösség útját a világban (Zsid 5:11-14)! Azt hiszem, Albert Schweitzer mutatta meg egy alkalommal, hogy

a keresztyénségnek öt evangéliuma van: Máté, Márk, Lukács, János - és Te! Az Írás és az Írást hitelesen bemutató élet bizonyágtétele. Mert minden ember életéből árad valami. És a hívő attól hívő, az élete attól evangélium-hirdetés, hogy az evangélium árad belőle. És ez az, amiben meg kell maradnunk.

II. (15b-17.v.)

Most pedig szeretnék arról beszélni, hogy mit tesz velünk az Szentírás? Hadd mondja el maga. És pedig szeretném néhány gondolattal értelmezni, és lefordítani a mi életünkre azt, amit a Biblia önmagáról elmond nekünk.

Hét dolgot sorol Pál apostol: bölccsé tesz az üdvösségre, hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, tökéletessé teszi az Isten emberét és felkészíti minden jó cselekedetre. Ne haragudjanak a testvérek, ha most néhány percig többet fogok a Biblia eredeti görög nyelvére hivatkozni, de szeretném, ha megtanulnánk a Bibliát használni a maga használati utasítása szerint.

1.) *Bölccsé tehet az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által* - A bölcsesség (sofiva) nem csupán ismeret. Ránk, teológusokra mondták egyszer azt, hogy a jó teológus olyan, mint az ebihal: nagy feje van, és más semmi. De nagy baj az! És de sokszor nem kell teológusnak lenni ahhoz, hogy valakinek a feje hatalmassá nőjön az ismerettől - de a bölcsesség nem az, hogy bemagoltam a leckét. Hogy kívülről tudom a fél Bibliát. A bölcsesség az az Istenismeret és az az igeismeret, amelyet alkalmazni tudunk a mindennapokban, a saját életünkben is, és mások életében is. A bölcsesség azzal kezdődik, hogy Isten szelíden fejbeveri az ilyen ebihal-formájú testvéreket, hogy mindaz, ami a fejükben van, szálljon le a szívükbe. Hassa át az életüket és áradjon ki belőlük.

Bölcsesség tehát nincsen Isten ismeret nélkül, Istenismeret viszont nincsen Igeismeret, Biblia nélkül. Ezért mondja Pál, hogy a teljes írás az, ami bölccsé tehet az üdvösségre - azonban még ez is csak a Krisztus Jézusba vetett hit által működik. Mert a betű öl, a Lélek az, ami megelevenít. Az üdvösség feltétele tehát a meghallott és megértett Ige, valamint a hit által szívünkbe fogadott Szentlélek Isten, aki ezt az Igét megeleveníti bennünk. Éppen ezért Ige nélkül nincsen hit, nincsen üdvösség, de nincsen megszentelődés sem, növekedés sem, szolgálat sem. Mert az Ige tesz bölccsé, egyedül az Ige ad olyan ismeretet, amely ha a szívünkig elhatol, akkor megeleveníti a hit által.

2.) *Hasznos a tanításra* - A Biblia a hasznosságot azon a négy helyen, ahol előfordul mindig egyetlen feltételhez köti: hogy az, amire azt mondja, hasznos, egyenesen az Istentől való legyen. Mint itt a teljes írás, amely Istentől ihletett. Azaz Istentől kilehelt, mert ezt jelenti ez az ihletés. Ahogyan az ember teremtésekor élő lelket lehelt az orrába, és így lett élő lélekké, úgy az Ő Igéjét lehelte ebbe a világba, hogy az megelevenedhessen. Ez a Kijelentés csodája: az, aki mond magáról valamit, úgy teszi, hogy Ő maga válik szóvá, Igévé, mert Jézus mondja: „*Aki engem látott, látta az Atyát*”

Hasznos a tanításra - úgy is mondhatnánk: hasznos a *nevelésre*. Az élet formálására. Ahhoz, hogy közlekedni tudjak, szükség van a KRESZre. Aki nem ismeri a közlekedési szabályokat, az veszélyt jelent önmagára is, és másokra is. Ilyen az élet is, annak is vannak bizonyos szabályai - és ezt a Bibliából lehet megtudni. Tessék megnézni egy tévéhíradót, hogy milyen az a világ, amelyben nem ismerik az Isten rendjét. És tessék megnézni, milyen a mi otthonunk, családuink, szívünk, amikor ismerjük bár, de semmibe vesszük ezeket a szabályokat mi is.

Hasznos a tanításra - sőt, egyedül alkalmas a tanításra. Semmi másnak nincs olyan életet formáló ereje, mint Isten Igéjének. Én tanúja voltam annak, amikor egy igehirdetés után valaki a szemébe hajított a cigarettáját, és attól kezdve többé nem gyújtott rá. Hallottam arról, hogy valaki Bibliaolvasás után kiöntötte a pincéjében lévő összes bort a folyóba, és többé nem ivott. Isten Igéje életet formál - mert ez a tanítás, a nevelés célja - de nem úgy, hogy pusztán parancsolatokat állít. Mi azt hisszük, Isten pusztán parancsolgatni szeret: ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj! Azonban jó, ha tudjuk azt is, hogy a héber nyelvben ezek a mondatok ugyanúgy jelentenek kijelentést is: nem lopsz, nem ölsz, nem paráználkodol, mégcsak nem is tekintesz úgy asszonyra . mert én az Úr vagyok a te Istened. És az én Igém mindezt elvégzi a szívedben, és akkor ezek már nem parancsolatok lesznek, hanem természetes jellemzői az életednek. Így tanít, formál az Isten Igéje. Átmossa a gondolatainkat, az érzéseinket, és ezért átmossa a cselekedeteinket is.

3.) *Hasznos a feddésre* - Nagyon érdekes ez a kifejezés, ugyanis nem kizárólag negatív jelentéstartalma van. Ez a feddés (ejlegmov") szó szerint *feltárást* jelent, valaminek a napvilágra hozatalát, ami azután valamilyen következménnyel lesz a mi életünkre nézve. A teljes írás tehát hasznos, azaz alkalmas arra, hogy megmutassa, milyenek is vagyunk valójában. Hogy megmutassa, hol vannak az életünkben még gennyes sebek, fájó pontok, mi az, ami még nem gyógyult meg, ami csak rontja a testi-lelki egészségünket. Az Ige az, ami elveszi azt a rózsaszín szemüveget, amit akkor hordunk, amikor magunkat nézzük egy tükörben, de elveszi azt a sötét lenszét is, amin keresztül másokat szemlélünk. És ez a feddés mindig azt hozza magával, hogy ami napvilágra került, az azután Isten elé kerülhessen. Mert a napvilágra kerülés azt jelenti, hogy a sötétségből a világosságba, az Isten világosságába kerül. Tehát a Biblia nemcsak arra való, hogy megmutassa: Sándor, ez a bűn még mindig benne van az életedben, de arra is alkalmas, hogy ezt a világosságban Isten elvegye, és abból a bűnből szabadulást mutasson, és a sebeket begyógyítsa. A Biblia fogalomtárában a „feddés” mindezt egyszerre magában foglalja - és ennek az eszköze is egyedül a teljes írás lehet.

4.) *Hasznos a megjobbításra* - azt hiszem ez egy olyan kifejezés, amivel nem igen tudunk mit kezdeni. Pedig lehet. Az 1Tim 4:4-5-öt olvassuk megszentelődik az Isten Igéje által. A teljes írás alkalmas tehát arra is, hogy mindaz, amit Isten ad a mi életünkbe, még akkor is, ha mi azt még nem értjük, ha nekünk egyáltalán nem tetszik - jóvá válhat, azaz Isten akarátának közvetítőjévé lehet a mi életünkben. Megszentelődik, mert az Ige helyreteszi. Jób egyik csapást éli át a másik után, de amikor Isten megszólal, egyszerre mindennek értelme lesz, és Jób élete gyökeres fordulatot vesz: megtér az igaz Istenhez. Egy tanár testvérünk mondta el a szemináriumban, hogy Isten súlyos betegségbe engedte. Nem értette. Ágyhoz volt kötve néhány hónapig, és olyan gyenge volt, hogy semmi mást nem tudott, csak olvasni. És olvasta a Bibliát. És az Ige átmosta. És amikor visszajött tanítani, hálát adott Istennek azért a testi betegségért, amely által az Ige megszentelte a lelkét és az életét. *Hasznos a megjobbításra* - mert Isten megszenteli, azaz magának, az Ő céljaiért, az Ő akarata szerint elkülöníti az embert, hogy ne a körülményekkel foglalkozzon, ne nyavajogjon és panaszkodjon, hanem egészen az Ővé lehessen.

5.) *Hasznos az igazságban való nevelésre* - mi a különbség a tanítás és az igazságban való nevelés között? Az igazság szó szerint „kegyességet” jelent, amiről néhány verssel korábban, a 3:5.v.-ben azt írja Pál: „*az ilyenek* - és ott fel van sorolva, hogy milyenek - *a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de az erejét megtagadják*”. Ebből tehát kiderül, hogy a kegyesség valami olyan dolog, aminek van látszata és van ereje. De a kettő nem mindig jár együtt. Mit jelent ez? Hogy lehet úgy tenni, mintha hívő lennék. Lehet igeverseket citálgatni, hosszasan és ékesen imádkozni, lebilincselően bizonyosságot tenni, sőt még prédikálni is - úgy, hogy annak nincs semmi ereje. Hallottunk már ilyen talán mindnyájan. Amikor látszólag minden rendben van - de érezzük, hogy éppen a lényeg hiányzik. Az Úr Jézusról azt mondták: hatalommal tanít. Nem úgy beszél, mint más, mert annak, amit mond, súlya van. Nem lehet elmenni mellette. Megállásra készlet, elgondolkodtat, formál. Mert van benne valami ellenállhatatlan erő.

Ismertem én is ilyen embert. Ha mentem hozzá, már az utcán a torkomba dobogott a szívem, mert úgy éreztem, az az ember mindent tud rólam. ha belépett egy terembe, a beszélgetés elhalkult, és mindenki ráfigyelt. Mert Isten szentsége úgy tudott rajta keresztül kiáradni a környezetében, hogy azt mindenki megérezte. Ez a kegyesség titka. A keresztyén élet titka, amikor valaki valóban keresztyén, azaz krisztushoz hasonló, mert ezt jelenti ez a szó. Olyan, mint Krisztus, bocsánat, hogy így mondom: összetéveszthető Krisztussal. Ahogyan egy vasárnapi iskolás kislány mondta, amikor a tanítónéni elmondta, hogy Krisztus milyen jó volt az emberekhez, milyen kedves és segítőkész volt, hozzá lehetett mindig menni - és amikor megkérdezte, hogy ismeri-e valaki ezt a Krisztust, akkor jelentkezett, és azt mondta: „Én ismerem, ott lakik az utcánkban”. Mert lakott ott valaki, akit Isten olyan kegyessé tudott nevelni az Ige által, hogy „összetévesztették” Krisztussal. De ehhez Isten Igéje kell, és az, hogy magamat teljesen alárendelem neki.

6.) *Tökéletessé tesz* - nem büntelenné, hanem éretté, hitben felnőtté, a cél felé tartóvá. Ez a görög szó (αἰτιο") azt jelenti: „teljes emberré” tesz bennünket az Ige. Teljessé, azaz megszünteti bennünk azt a sok egyoldalúságot, amikkel megtanultunk együtt élni. Nem csak fogyasztókká, hanem szolgálókká tesz, nem csak elfogadókká, hanem adakozókká, nem csak hallgatókká, hanem beszélőkké, bizonyágtevőkké formál. A tökéletesség „felkészítettséget” jelent, használatra alkalmassá tételt, azt a folyamatot, amelyben Isten az embert „felszereli” a szükséges eszközökkel, ellátja a feladata elvégzéséhez szükséges képességekkel,

biztosítja az anyagi-szellemi eszközöket és az eredeti elhivatásának megfelelő feladattal bízza meg. Tökéletessé tesz - végső soron Isten országának munkásává avat. Mert ez a célja Istennek az emberrel. Hogy készítse az Ő eljövételének országát. De hadd szólaljon meg a figyelmeztetés: aki nem vesz részt Isten országa építésében, az kimarad belőle! Mert Isten országában nincsen munkanélküliség. De hogy mit bíz ránk a mi Urunk, hogy miképpen készüljünk fel rá - mindezt megintcsak a Bibliából tudhatjuk meg.

7.) És az utolsó, amelyet megemlít az apostol, hogy *jó cselekedetekre felkészítsen* bennünket az Istentől ihletett teljes Írás. Jó cselekedetek - ez a Bibliában nem úgy általában mindenféle jótékonykodást jelent, hanem kizárólag az Isten Igéje által kinyilatkoztatott akaratának való engedelmességet, amely a hitünk gyümölcse. Még egyszer: jó cselekedet az, ami az Igének való engedelmességből fakad. Egyedül az teszi jóvá, hogy Isten utasított rá. Csak így nem válhat érdem a jó cselekvéséből, ha az engedelmességből fakad.

Most befejezem egy utolsó gondolattal, amellyel szeretném még egyszer aláhúzni a Biblia jelentőségét a mi mindennapos hívő életünkben. Pál azt mondja, mindez a *teljes írásról* igaz egyedül. Nem a kiszemezgetett, kedvenc igehelyekről csupán! Nem lehet és nem szabad úgy Bibliát olvasni, hogy amit nem értek, ami nem tetszik, azt egyszerűen átlapozom, és addig kutatom a Szentírást, amíg valami kedvemre valót nem találok. A teljes írás - és sem csonkíthatom meg. Sem azzal, hogy kihagyom mindazt belőle, ami túl sok áldozatba, engedelmességbe, bűnbánatba kerülne - sem azzal, hogy csak néha veszem elő és csak néha veszem komolyan. Csak a teljes írás az, amelyiknek ilyen hatása van, mint amit itt olvashattunk. Ne adjuk alább, testvérek, mert amit most elsoroltunk, az nem valamiféle szabályrendszer, hiszen nekünk csak annyit kell tennünk, hogy megmaradjunk abban, amit tanultunk - a többi mind Isten ígérete: íme, az Ige ezt mind el tudja végezni a mi életünkben. ha reformációra vágyunk, belül a szívünkben és kívül a környezetünkben is, akkor engedjük, hogy Isten Igéje mindezt elvégezhesse bennünk.

HOGYAN OLVASSUNK BIBLIÁT?

Csel 8:26-39

1. Mi a Biblia célja és rendeltetése az életünkben?
2. Mik azok az akadályok, amik ezt a célt gátolják?
3. Hogyan újulhat meg az Igével való közösségünk?

I. Mi a Biblia célja és rendeltetése az ember életében?

a.) Nézzük meg ezt az igeszakaszt, amit az előbb felolvastunk: ez az etióp főember, akiről ez a történet szól, időt, pénzt, fáradságot nem kímélve Jeruzsálembe utazott. Hogy milyen forrásból, azt nem tudjuk, de valahogy meghallotta Izráel Istenének a hírét, és semmi nem volt neki drága, hogy a színe elé járuljon. A Templomba, a pogányok udvarába őt is beengedték, és ott meglátta a bűnökért való áldozatokat és ennek az Istennek a nagyon is valóságos bűnbocsátó hatalmát és szeretetét. De neki nem volt ennyi elég, még többet akart tudni erről az Istenről, vásárolt tehát egy Ézsaiás-tekerceset. Pedig akkor az nagyon nagy érték volt, hiszen kézzel másolták, talán alig néhány darab volt belőle – de ő felkutatta és talán egész vagyonát rááldozta arra, hogy legyen egy darabka Szentírása. Mert ennyire fontos volt neki az Isten Igéje.

Olyan sokatmondóak egy-egy Bibliai történet apró részletei. Már ebből a néhány mozzanatból mennyi kérdés szólhat hozzánk is? Nekünk mennyit ér a Bibliánk? Mennyit áldozunk rá? Mekkora utakat teszünk meg, mit hagyunk el, mit áldozunk fel, csak hogy olvashassuk az Isten szavát? – Ez a pogány főember, már itt a történet elején megítélhet bennünket. Lám, mégcsak nem is érti, hogy mit olvas, de nagyobb buzgósággal keresi Isten Igéjét, mint sokszor mi, imaházba járó baptista keresztyének!

De folytassuk a történetünket: ül a szekér bakján ez a főember, olvassa az ő Bibliáját, de egyelőre még nem érti. Isten azonban gondoskodik arról, hogy aki ilyen buzgalommal keresi Őt, az meg is találja, és küld hozzá magyarázót. Egyszerre meglát egy egyszerű, talán poros ruhás zsidót. És megint a részletek: ez a komornyik nem találja sértőnek egy ilyen egyszerű embertől segítséget kérni. Ő nem az emberre néz, amikor az Igét hallgatja! És Fülöp elkezd kibontani az Ige üzenetét, közben a Szentlélek élővé és hatóvá

teszi a leírt és elhangzott szavakat, és egyszerre felkiált ez a főember: „*Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia!*” – Nos, testvéreim: ez a Bibliaolvasás mindenkori és elsődleges célja: hogyan az embert Jézus Krisztushoz vezesse! Nekünk nem róla kell megtudnunk ezt vagy azt, hanem Vele magával kell találkozunk. Mert a Biblia csak akkor tölti be Istentől való rendeltetését, ha rajta keresztül az élő Istennel lesz találkozásunk, és rajta keresztül az élő Isten szól *mihozánk*. Sőt, nemcsak szól, de formálja, alakítja, tisztogatja az életünket, egészen valóságos vezetést, vigasztalást, válaszokat ad a mi mindennapos élethelyzeteinkben. A magasságban lakozó Isten általa lesz részese a mi életünknek.

b.) Ugyanezt foglalja össze a Jn 20:31 is a Bibliaolvasás céljáról: „*Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia; és e hitben életetek legyen.*” – Tehát azért adatott a Biblia, hogy azt olvasva higgyük, hogy Jézus a Megváltó, méghozzá egészen személyesen a mi életünk Megváltója; és hogy ebből a hitből *élet* fakadjon, azaz ez a hit tegyen bennünket élővé és az élet forrásává. Testvérek, ez egyszerűen nem megy másként, csak az Ige által. Ma nagy divat az, hogy Istent „megtapasztaljuk” mindenféle csatornákon, és „nyomatjuk” a zenét, pantomin jeleneteket adunk elő, filmeket készítünk - és ez nem baj, csak akkor válik veszélyessé, ha háttérbeszorítják a Bibliát! Ha több a zene és nagyobb a hangerő, mint az Ige és az igehirdetés. *Ezek azért írtattak meg, hogy higgyetek ... és e hitben életetek legyen*” - a mi hitünk forrása is, a mi engedelmisségünk forrása is: „meg van írva!” Jézus „csak” ennyit mondott a Sátánnak, és az elfutott. Mert az Igének hatalma van, ereje van arra, hogy életet adjon, mert azon keresztül - és testvéreim, keresztyén hitünk szerint csak azon keresztül - szól hozzánk a mi Urunk. És ezt más nem tudja pótolni.

c.) Még egy igeszakaszt hadd olvassak a Timótheusnak írt második levélből (3:16-17): „*A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.*” – Íme, néhány nagyon is konkrét és gyakorlati haszna a Bibliaolvasásnak!

d.) És még valamit hadd mondjak el a Bibliaolvasással kapcsolatban, ami az én életemben nagyon döntő jelentőségű volt. János evangéliuma úgy kezdődik: „*Isten volt az Ige...*” Isten és az Ige egy. Ha nagyon eretnek módon próbálnám kifejezni magamat, akkor azt kellene mondanom, hogy itt az Isteni szentháromság mintha kibővülne „szentnégyességgé”. Mert Isten az Atya, a Fiú, a Szentlélek és az Ige. És ha ez igaz - márpedig János szerint, ha nem is szentnégyességgé, de igaz - akkor szembesít bennünket egy roppant nehéz kérdéssel. Mégpedig azzal, hogy hol a helye az én életemben Istennek? Nem a Bibliának! Mert amennyi időt adok a Bibliának a napjaimból, annyit adok Istennek belőle. Amekkora tekintélye van a Bibliának az én tetteimre, viselkedésemre, erkölcsömre nézve, akkora tekintélye van Istennek. Amennyire fontos nekem a biblia, annyira fontos Isten maga. Amennyire engedelmeskedek a Bibliának, annyira vagyok engedelmes Isten felé. Mert Isten és az Ige egy. - És tudom, most sokan arra gondolnak: „és az imádság, az semmi?” Nem semmi, de az imádság mindig válasz, válasz arra, amit Isten nekem önmagáról, rólam vagy erről a világról mondott. és amit mond, azt az Igén keresztül mondja. És én, amikor imádkozom, azt köszönöm meg, aszerint könyörgök, aszerint kérek. Nincsen imádság Ige és Biblia nélkül!

II. Mik azok az akadályok, amelyek gátolnak bennünket a Biblia olvasásában?

a.) Azt kérdezi Fülöp ettől a „Bibliát” olvasó komornyiktól: „Érted-e, amit olvasol?” – Az *első akadály*, ami miatt nem tudja betölteni a Biblia a küldetését a mi életünkben az, hogy nem értjük azt, amit olvasunk. Nem értjük, mert nincs, aki magyarázza. Ha fel is áll egy-egy Fülöp, a szószékre, egy személyes beszélgetésben, otthon a családi asztal mellett, sokszor nem érdekel, amit mond, sokszor nem jut el a szívünkig, amit mond, sokszor nem fogadjuk el, mert éppen ez vagy az a Fülöp mondja. És hiányzik az igazi Magyarázó, a Szentlélek is az életünkből, mert ahhoz el kellene csendesedni, ahhoz imádkozni kellene, megalázkodni kellene, áldozatot hozni kellene.

De az az igazság, hogy sokszor nemcsak hogy nem értjük, de nem is *akarjuk* érteni az Igét. Mert talán éppen a bűneinket leplezné le, éppen valami szolgálatot bízna ránk, amihez nincsen erőnk vagy kedvünk. És ez úgy lepleződik le a mi mindennapjainkban, hogy ha az értelemnek, a szívnek nehéz igeszakaszhoz érünk,

gyorsan továbblapozunk, hogy soha nem kérdezzük a tőlünk bölcsebbeket, akár a lelkipásztorunkat, nem szánunk időt, komoly odafigyelést a Szentírás elmélyült tanulmányozására. És így alacsonyodik le a Krisztushoz vezető Ige kellemes, akár vallásos olvasmánnyá, amely maximum az érzelmeinket kavarja föl, de az életünkben semmilyen változást nem eredményez. Mert nem értettük meg sem azt, hogy most maga az Isten beszélt hozzánk, sem azt, amit mondott – pedig nem véletlenül mondta!

b.) Az Úr Jézus beszél egy helyen a szőlőtőbe oltott vesszőről. És azt mondja: „*Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak bennetek, akkor bármit is akartok, kérjétek, és megadatik néktek*”(Jn 15:7). A második akadály az, hogy nem marad bennünk az Úr Jézus beszéde. Lehet, hogy ez abban nyilvánul meg, hogy délben már nem emlékszünk a reggeli, vagy az istentiszteleten elhangzott Igére sem. De jelentheti azt is, hogy azért nem marad bennünk, mert bár meghallottuk, de nem formálta át a gondolkodásunkat, az életünket: semmit nem tudott munkálni rajtunk. És úgy megyünk el az istentiszteletről, ahogyan odamentünk, úgy kelünk fel a Bibliánk mellől, ahogy odaültünk – ugyanazokkal a terhekkel, nyomorúságokkal, bűnökkel, mintha Istennel nem is találkoztunk volna. Nézzünk magunkba Bibliaolvasó testvéreim: mennyit változott az életünk, amióta Bibliát olvasunk? Mást mondanak-e rólunk a családban, a kollégák vagy a szomszédok? Mi növekszik a mi életünkben: a kegyelem és a szeretet – vagy csak a meg nem tartott Igék száma?

c.) Egy harmadik akadályt hadd említsek még, szintén János evangéliumából: „*Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem. És az én Atyám is szereti azt*”(14:21). – Olyan világos a sorrend: 1.- megismerni, 2.- megtartani, 3.- ez lesz az Isten szeretetének bizonyossága.

Az ismeretig talán eljutunk, de olyan gyakran nem tartjuk meg azt, amit megismertünk az Igéből. Olyan gyakran meg sem látszik rajtunk, hogy Bibliát olvasunk. Aki meghallja, csak csodálkozik. És erőtlen az életünk, hiányoznak a hitünk gyümölcsei, nem szól a bizonyágtételünk, keserűek és panaszkodóak vagyunk: mint a világ fiai. Nem tudunk szeretni és nem érezzük az Isten szeretetét sem – mert nem tartjuk meg az Ő parancsolatait. Az Úr Jézus itt azt mondja, hogy az szeret engem, aki szereti a Bibliát is, olvasni. És aki szereti a Bibliát olvasni, azt tudja formálni az Ige. De ehhez még ragasztani kell - ahogy Péternél a hithez jó cselekedetet - itt a Bibliaolvasáshoz engedelmisséget.

Isten országa nem beszédben áll, nem abban, hogy bizonygatom úton-útfélen, hogy igen, én szeretem az Urat, járok a Baptista imaházba is - az Isten országa erőben áll. És ez az erő az Istennek való engedelmisségből fakadó és a tettekben, a hétköznapiakban hitelesen megnyilvánuló bizonyágtétel ereje!

III. Hogyan újulhat meg az Igével való kapcsolatunk?

Hadd válaszolja meg ezt az Írás a saját szavaival.

a.) Azt mondja az Úr Jézus (Mt 4:4): „*Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely az Isten szájából származik.*” – De azzal éljen úgy, mint a kenyérral! Éljen vele *minden nap!* Ahogyan kenyeret sem csak ünnepnapokon eszik az ember, hanem életének pótolhatatlan része: legyen ilyen kenyérré az Ige is! Ami soha nem hiányozhat a mi asztalunkról!

Éljen vele *felszeletelve*: azaz tanulmányozva. Kenyérből sem egy kétkilós veknit eszik az ember egyszerre, hanem csak szeleteket. Mert egyszerre csak keveset tud igazán megemészteni. De az Igét is meg kell emészteni! És lehet, hogy ez néha bizony nagyon nehéz, de csak így táplál, csak így lesz erőforrássá!

b.) Sámuel azt mondja az Úrnak (1Sám 3:9): „*Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád ...*” – elcsendesedve élni az Igével: imádkozva olvasni a Bibliát. Mert testvéreim, a Bibliaolvasásra is készülni kell. Nemcsak egy igehirdetésre, egy imaórára – de a Biblia olvasására is fel kell készülni. Ez a készülés pedig abban áll, hogy elcsendesedünk és megalázzuk önmagunkat Istenünk színe előtt. Kapkodva, rohanva, zajos szívvel, feldúlt lélekkel nem hallhatjuk meg a Szentlélek magyarázatát.

c.) És még egy tanács: ne szégyelljünk segítséget kérni másoktól. Ez az etióp főember sem szégyellt megalázkodni egy ismeretlen, poros ruhás zsidó előtt, amikor elismerte, hogy magyarázat nélkül bizony nem érti meg az Írást. Szabad nekünk is segítséget kérnünk: hiszen erre való a testvérei közösség, a gyülekezet is. Hogy egymást építsük, gazdagítsuk, hogy eszközzé válhassunk abban, hogy a Biblia megelevenedhessen közöttünk és bennünk.

d.) Az utolsó igevers, amit ma idézni szeretnék még, az Ezsdrás könyvéből való (7:10): „*Ezsdrás pedig erős szívvel törekedett keresni a parancsolatokat, és cselekedni azokat, és tanítani Izráelben a rendeléseket és a törvényt.*” – Íme az útja és a gyümölcse a mi Bibliaolvasásunknak: 1.- ő maga keresi – és ha keresi, meg is találja, mert erről is biztosít az Ige (Mt 7:7), 2.- megcselekszi, 3.- tanítja és bizonyosátevője lesz.

Vajon mi hol vagyunk? A keresők közt, az Igének engedők közt vagy már az evangélium továbbadói közt?

Ebben a történetben végignézhettük azt, hogy lám a Biblia haszna az, hogy miként ezt a komornyikot, bennünket is Jézus Krisztushoz vezessen; láttuk az akadályokat, de azt is, hogy miként lehet győzni ezeken az akadályokon. És a lírás azzal fejeződik be, hogy ez az etióp főember „*továbbment az ő útján örömmel.*” – És ha mi is ilyen lelkülettel tudjuk minden nap kezünkbe venni a Bibliánkat, akkor megtelhet a mi életünk is ilyen mennyei, kiáradó, másokat gazdagító örömmel, békességgel, szeretettel. Adja meg ezt az Úr nekünk az Ő nagy kegyelméből, az Ő Igéjén keresztül ezután minden napon. Ámen.